

Список використаних джерел

1. Бойко М. Удосконалення професійної майстерності викладача вищої школи в контексті вимог Болонського процесу / М. Бойко // Вісник Львівського університету. – Серія Педагогіка. – 2009. – Вип. 25. – Ч. 3. – С. 221–226.
2. Болонський процес 2020. – Європейський простір вищої освіти у новому десятиріччі // Комюніке Конференції європейських міністрів, відповідальних за вищу освіту. – Льовен-ла-Ньов, 2009. – 6 с.
3. Вахрущева Т. Ю. Інтерактивні технології навчання як засіб активізації навчально-пізнавальної діяльності / Т. Ю. Вахрущева // Нові технології навчання. – К.: – 2008. – Вип.47. – С. 64–69.
4. Вітвицька С. С. Основи педагогіки вищої школи: методичний посібник для студентів магістратури / С. С. Вітвицька. – К. : Центр навчальної літератури, 2009. – С. 68–69.
5. Коротков Є. Концепція якості освіти / Є. Коротков // Підручник для директора. – 2009. – №7. – С. 4–24.
6. Модернізація вищої освіти України і Болонський процес // Освіта України. – 2010, 10 серпня. – № 60–61. – С. 7–11. – Режим доступу: http://elibrary.kubg.edu.ua/3831/1/Ya_Fruktova_konf_Gl.pdf
7. Ребуха Л. З. Сучасні проблеми професійної підготовки фахівців соціальної роботи / Л. З. Ребуха. // Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України. Серія: Педагогіка. – 2017. – Вип. 5. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnadped_2017_5_16
8. Семеріков С. О. Фундаменталізація навчання інформаційних дисциплін у вищій школі : [моногр.] / С. О. Семеріков ; наук. ред. акад. АПН України, д. пед. н., проф. М. І. Жалдак. – Кривий Ріг : Мінерал ; К. : НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2009. – 340 с.
9. Теплицький О. І. Об'єктно-орієнтоване моделювання в системі фундаменталізації підготовки майбутнього вчителя інформатики / О. І. Теплицький // Збірник наукових праць. Педагогічні науки. – Херсон: Видавництво ХДУ, 2008. – Вип. 50, ч. 2. – С. 285–288.

Кондришин Х.

*студентка II курсу
юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету*

Боднарчук К.

*студентка III курсу
юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету*

*Науковий керівник: к. психол. н., доцент кафедри
психології та соціальної роботи THEU Ребуха Л. З.*

ПСИХОЛОГІЧНО – ПЕДАГОГІЧНІ ЗАСАДИ РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Нині українське суспільство визнає спільні європейські цінності такі як: демократія, верховенство права, повага до прав людини та її незалежності,

суверенітету, територіальної цінності та непорушності кордонів, які повинні формувати підґрунтя внутрішньої та зовнішньої політики сторін угоди. Для сучасної Української держави, європейська інтеграція виступає своєрідним шляхом модернізації економіки, подолання технологічної відсталості, залучення іноземних інвестицій і новітніх технологій, створення нових робочих місць, підвищення конкурентоспроможності вітчизняного товаровиробника, вихід на світові ринки та ін. [3; 4].

Однак, формування України як демократичної, соціальної та правової держави безпосередньо пов'язано з проблемою гарантування, забезпечення та правового регулювання прав та свобод людини. Першим кроком на такому «тернистому» шляху було конституційне визнання та закріплення основоположних прав і свобод людини. Чільне місце серед них займає право на свободу світогляду та віросповідання, оскільки вже багато років має сумнівну і неоднозначну позицію [2; 4].

Щоб краще розібратися у важливості такого питання, потрібно знати, що право на свободу світогляду та віросповідання відноситься до групи прав людини, які формувалися в період становлення юридичної рівності, за часів руйнування станових рамок середньовічного суспільства. Тобто, цей період припадає на час розвитку буржуазних відносин. Принцип юридичної рівності, ставши основою універсальності прав людини, надав їм справжній демократичний характер.

Найбільш ґрунтовне викладення принципу забезпечення права людини на свободу думки, совісті та релігії, було зроблено у Міжнародному пакті про громадські та політичні права. Увібравши в себе весь позитив попередніх документів, його було доповнено частинами, які стосуються недопущення примусу, що зменшував би свободу особи мати чи приймати релігію або переконання за своїм вибором, та проголошують право батьків і законних опікунів забезпечувати релігійне та моральне виховання своїх дітей, відповідно до власних переконань.

Необхідно зазначити, що словосполучення «свобода світогляду», закріплене в Конституції України, не має прецедентів ні у відповідних правових нормах інших країн, ні в текстах правових документів міжнародного характеру. Конституційним закріпленням «свободи світогляду» український конституціоналізм розширив усталені рамки розуміння права людини на свободу думки, совісті та релігії.

Свобода світогляду – це певна система свобод, принципів, поглядів, цінностей, ідеалів, вірувань та переконань на природу та суспільство, визначаючих напрями діяльності і відносин до дійсності окремої людини, соціальної групи або суспільства в цілому. Таким чином можна побачити, що свобода світогляду – це визначення, а поряд з ним і право, незрівнянно більш широке, містке і таке, що включає низку понять та положень, у тому числі і такі, як свобода думки і свобода совісті.

Проте, припис Міжнародного пакту про громадянські та політичні права, який проголошує, що «держави – сторони цього Пакту зобов'язуються поважати свободу батьків і, у відповідних випадках, законних опікунів забезпечувати релігійне та моральне виховання своїх дітей відповідно до власних переконань» не знайшов свого відображення у Конституції України. Хоча це вкрай важливе питання, і воно має бути вивчене і, відповідно врегульовано на найвищому

законодавчому рівні. Необхідно зазначити, що до поняття «людина» належить і така категорія, як «діти». Але конституційним розкриттям суті права на свободу світогляду і віросповідання, у вітчизняному праві сформоване підґрунтя його реалізації та захисту, яке розраховане на дорослу, свідому людину. Людину, яка сама обирає своє ставлення до релігії, визначає рівень і умови відтворення своїх релігійних потреб, здатна протистояти будь-яким посяганням та притискуванням. Чого не можна сказати про дитину. Тому, що вона – це людина, яка тільки формується як особистість, знаходиться під впливом дорослих людей – батьків, опікунів, вчителів, тощо. Зрозуміло, мабуть це і правильно, що діти переймають світогляд своїх батьків, вбирають в себе усталені цінності родини, вчать сприймати світ і жити в ньому. Традиції багатьох релігійних течій зумовлюють релігійне визначення дитини як право батьків. Тобто, самі батьки, на свій розсуд визначають релігійну приналежність власної дитини. Але ж у Конституції України чітко записано, що «кожен має право на свободу світогляду і віросповідання. Це право включає свободу сповідувати будь-яку релігію або не сповідувати ніякої...». Якщо дитина не виходить за межі розуміння «людина», то конституційна стаття чітко визнає за нею право вибору [1].

Отже, українська держава робить усе для того, щоб українці та громадяни інших національностей на території України могли вільно сповідувати ті морально-духовні цінності, які їм близькі. Сучасне розуміння релігійної свободи передбачає, що обмеження у свободі обумовлені законом в тих випадках, коли вкрай необхідні для захисту громадської безпеки, здоров'я чи моральних норм громадян.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про ратифікацію Конвенції про захист прав і основ (них свобод людини 1950 року, Першого протоколу та протоколів № 2, 4, 7 та 11 до Конвенції» // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 40. – С. 263.
2. Конституція України / Верховна Рада України: Офіц. вид. – К.: «Парламентське вид-во», 1996. – 160 с.
3. Реформування правової системи України: проблеми і перспективи розвитку в контексті європейських інтеграційних процесів. Міжнародна науково-практична конференція (Київ, 28–29 квітня 2004 р.). Збірник наукових праць. В 2 ч. – К. : Національна академія управління, 2004. – Ч. 1. – 704 с.
4. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, 27 червня 2014 р. // Офіційний вісник України від 26.09.2014 р. – Том 1. – 2014. – № 75.